

Розділ перший

Дощ лив уже багато днів. Ноги по кісточки загрузали в грязюці. У цьому світі, що перетворився на суцільне баговиння, потонули б навіть жаби, – якби дощ вчасно не припинився.

Був би давно мертвий і він сам, якби не зумів поспіхом знайти собі сухе місце, щоб там перебути негоду.

Світ був холодний-холодний. Тепло було колись коло вогнища в домі його бабусі. Та це було так давно. Серце маленького ельфа занило з туги.

Бабуся казала, що коли мріяти про щось дуже сильно, – мрія неодмінно справдиться. От тільки бабуся більше не могла ні про що мріяти. Одного дня мама пішла в місце, звідки не повертаються, і відтоді бабусі більше не мріялося. А він був ще надто малий, щоб мріяти. А може, і ні.

Маленький ельф на мить заплющив очі й почав мріяти, що було сили. Він відчув своєю шкірою сухість і тепло розпаленого вогнища. Відчув, як йому зігріваються ноги. От би ще щось попоїсти...

Маленький ельф розплющив очі. Ноги закоцюбли ще більше, ніж до того, у животі – ще більша порожнеча. Мабуть, він мріяв не досить сильно.

Він поправив мокрого каптура на мокрому волоссі. Малюк був убраний у жовтий ельфійський плащ. Ріденька жовта мішкловина була важка, вогка й ні від чого не захищала. Вода потрапляла за

комір і починала стікати по спині попід сорочкою аж до самих штанив. Усе, що він мав на собі, було жовте, – а також грубе, потріпане, вогке, брудне й холодне.

Одного дня він матиме одяг м'якенький, наче крильця горобчика, і теплий, наче гусячий пух, кольору ранкової зорі та морської води.

Одного дня він матиме сухі ноги.

Одного дня Хмара розвіється й Холод відступить.

На небо повернеться сонце.

Знову засяють зорі.

Тут його думки знову заповнили бажання щось поїсти.

Він пригадав собі перепічки, що пекла його бабуся, і в душі защеміло від зворушення.

За життя маленького ельфа бабуся пекла перепічки тільки один раз. Це було на останнє свято нового місяця, коли ельфам теж роздали по пів мішка борошна, – і коли місяць іще сяяв так яскраво.

Протерши рукою очі, маленький ельф спробував розгледіти що-небудь за пеленою дощу.

Сутеніло. Скоро вже геть смеркне. Перш ніж западе ніч, треба знайти якийсь прихисток. І трохи попоїсти. Ще одна ніч у грязюці, з порожнім шлунком, – і до ранку він не дотягне.

Його великі очі примружилися від напруги, перебігаючи по сірих плямах дерев, що чергувалися з пасмами землі та неба, а тоді зупинилися на трохи темнішій плямі, яка видніла за ними. Його серце закалатало частіше. Завмерла надія знов ожила. Уп'явши очі в оту тінь, що виднілася попереду, він щосили поспішив туди, по коліна грузнучи в багнюці. Якоїсь миті, коли дощ ринув особливо рясно, йому навіть здавалося, що то просто темне скупчення дерев. Але невдовзі він уже міг розгледіти стіни й дах. Захована

між дерев, густо оповита в'юнкими рослинами, там стояла невеличка дерев'яна будівля на кам'яному підмурку.

Це, мабуть, хижа пастухів або вуглекопів.

Бабуся мала рацію. Якщо мріяти досить сильно й досить довго, – якщо вщерть сповнитися вірою, – твоя надія справдиться.

Думки малого ельфа знову посіли мрії про вогонь, біля якого він міг би нарешті зігрітися. Теплий дим із запахом смоляних соснових шишок заповонив його думки до тої міри, що на якусь мить йому навіть стало не так холодно. Та його відразу ж повернуло до реальності гавкання й гарчання собаки. Він помилявся. Виходить, усе це – не в його уяві. Це справді тепло багаття й запах диму від соснових шишок. Це не просто в його голові. Він натрапив на людське вогнище.

Було вже пізно.

Відриватися від реальності смертельно небезпечно.

Гавкіт собаки наче молотком ударив йому по вухах. Маленький ельф кинувся навтьоки. Може, йому вдасться. Якщо бігтиме швидко – то відірветься на достатню віддаль, щоб собака згубив слід. Якщо ж ні, то люди його схоплять, і тоді можливість спокійно померти від холоду й голоду стане для нього недосяжною мрією. Раптом він перечепився за кореневище – і нога застрягла під ним. Він упав долілиць у багно. Собака став лапами йому на спину. Усе, кінець.

Малий боявся навіть дихнути.

Миті тягнулися, неначе довгі години.

Собака дихав йому просто в потилицю, не даючи підвестися, але й не поспішав устроїти в нього свої ікла.

– Відпусти його, – почувся голос.

Він був сухий і владний. Собака відпустив свою здобич. Маленький ельф перевів подих. Підвів очі. Людина була просто височенна. Жовтяве волосся на її голові скручене довгими, мов канати, пасмами. На обличчі в неї не було ніякої шерсті. А бабуся

ж постійно торочила: у людей на обличчі росте шерсть. Борода називається. Це одна з багатьох речей, що відрізняють людей від ельфів. Маленький ельф задумався й раптом пригадав:

– Ти самиця людини, – триумфально заявив він.

– Треба казати: жінка. Придурок! – відказала людина.

– Ой, вибачте, жінка-придурок, я говорити краще, я тепер називати вас правильно. Жінка-придурок, – запобігливо забелькотів малий. З людською мовою – завжди клопіт. Він знав її кепсько, а люди так легко ображаються, – і образа в них відразу переростає в лють. Про це бабуся теж його застерігала.

– Хлопче, ти хочеш погано скінчити? – пригрозила людина.

Маленький ельф спантеличено мовчав.

Як казала бабуся, головна ознака, що відрізняє людську расу від ельфійської, – це цілковитий брак будь-якого логічного мислення, або, простіше кажучи, «глупота». Та хоча бабуся й попереджала про це, безглуздість поставленого йому питання була така кричуща, що він геть розгубився.

– Ні, я не хотіти, жінка-придурок, – запевнив маленький ельф. – Я не хотіти погано скінчити. Це не входить в мій намір, – повторював він.

– Якщо ти ще раз скажеш «придурок», я нацькую на тебе пса. Це слово – образа, – пояснила жінка, ледь стримуючи лють.

– О, тепер я розуміти, – збрехав маленький ельф, відчайдушно намагаючись збагнути сенс цієї розмови. Нащо людина хотіла, щоб її образили?

– Ти ельф, еге ж?

Малий кивнув. Краще говорити якомога менше. Він стривожено зиркнув на пса, який у відповідь загарчав.

– Не люблю ельфів, – сказала людина.

Малий знову кивнув. Від страху, змішаного з холодом, він почав дрижати. Жодна людина не любить ельфів. Бабуся завжди про це казала.